

Пирът на андрогините

Обгръщам те с поглед.
Поглъщам напрежението.
Докосвам топлото ти тяло.
Гая преливащите извивки на ключицата ти и продължавам.
Прокарвам разтреперено пръсти през шията ти.
Погледът ми застива върху навлажнените ти очи.
Зачервени са.
Преглъщам глътка от напирасщо вълнение.
Езикът ми се подува и затруднява дишането ми.
Поемам дълбоко въздух.
Въздухът натежава.
Захапвам горещите си устни.
Облизвам ги, намалявайки паренето.
Ушите ми заглъхват и туптят в ритъм със сърцето ми.
Усещам, че дланите ми са навлажнени.
Щипят ме.
Краката ми треперят.
Тупам с обувката си.
Не спирам трепета.
Долавям аромата на парфюма ти, проникнал в кожата.
Сърцето ми забързва ритъм.
Уханието ме упоява.
Сграбчвам ръката ти.
Впивам нокти в нежната ти кожа.
Доближавам главата си до гърдите ти .
Домирам лицето си и се заслушвам.
Мога да чуя как сърцето ти изпомпва неудържимо вряла кръв.
Плъзгам ръката си към врата ти.
Повдигам глава и се съсредоточавам върху треперещите ти устни.
Пламтят в алено червено.
Очите ти са подпухнали.
Прониквам в погледа ти.
Сливам се със сенките ти.
Сраствам с душата ти.
"Можеш ли да го почувстваш?"
Ставаме едно цяло.

"Белазана"

Чух, когато влезна в стаята и
усетих топлината, когато наближи.
Безразлични бяха израженията
и разбрах, че никой друг не те отрази.
Хванах те за ръка и обещах
да не те оставям сам.
Оттогава все сме заедно.

Понякога говориш толкова много,
че цяла нощ не мога да заспя.
Случва се да се взираш в мен,
но погледът ти да е празен.
Правиш се на убедителен,
но като че ли само мен убеждаваш.
Заедно сме постоянно,
но всъщност винаги съм сама.

Хората казват, че имам нужда от лекар,
а лекарят казва, че нямам нужда от теб.
Казват, че искам да избягам от реалността,
но трябва ли да се чувствам виновно и болно,
затова че намирам утешение в лудостта?